

[Statsministeren.]

ringen indtog her en positiv og aktiv holdning, og det er min forventning, at der gennem forståelse mellem regeringen, erhvervslivets ledere og dets medarbejdere kan opnås værdifulde resultater.

Lad mig også minde om, at vi i foråret kunne forlænge landbrugets hjemmemarkedsordninger og lovgivningen om landbrugsstøtte i enighed med landbrugets organisationer.

Den store vægt, regeringen lægger på skabelsen af et bredt europæisk markedsområde, er først og fremmest bestemt af hensynet til erhvervslivet, til eksporten og til beskæftigelsen.

Hvad er det så for en økonomisk politik, oppositionen vil sætte i stedet for regeringens politik? Man taler så kritisk om regeringens politik, men man hører meget lidt om, hvad der skal sættes i stedet. Hvad er det, man vil? Vil man slække finanspolitikken? Vil man slække pengepolitikken? Jeg lagde mærke til, at hr. Poul Hartling talte om risikoen for en overophedning af byggesektoren. Er det hr. Poul Hartlings tanke, at byggeriet skal formindskes ved særlige indgreb? Det kunne være interessant at høre nærmere herom.

Til økonomien hører planerne om en almindelig tillægspension. Jeg tror, at en almindelig tillægspension for alle — i hvert fald i de år, hvor de store fonds bliver bygget op — vil give et positivt bidrag til opsparingen og dermed — ved siden af at løse et stort socialt problem, en stor social opgave — vil bidrage til at løse de økonomiske problemer, vi har, og måske til at sænke renten. Alt det skal vi om kort tid have en særlig debat om. Men det, der undrer mig, er den mangel på god vilje over for almindelig tillægspension, der spores hos de borgerlige partier. Nu, da regeringens principstandpunkter er rede, viger man tilbage og søger tilsyneladende argumenter for at hindre eller i det mindste udsætte denne store reform, som Sverige allerede har gennemført, og som Norge er i fuld gang med.

Særlig hr. Hilmar Baunsgaards tvivl undrer mig. Det var, da de radikale havde regeringsansvar, og da hr. Hilmar Baunsgaard var medlem af kabinettet, at tillægspensionsudvalget blev nedsat netop med

den opgave at overveje en ordning med de samme væsentlige træk som den svenske og hvilende på en fondsdannelse.

Der blev også i debatten rejst en lang række udenrigspolitiske og markedspolitiske spørgsmål, og disse spørgsmål vil nu blive besvaret af udenrigsministeren og markedsministeren. Jeg skal begrænse mig til de spørgsmål, der direkte blev rettet til mig.

Lad mig straks svare ja til ønsket om en udenrigspolitisk debat. Jeg vil hermed bede folketingets formand om at aftale tidspunktet med partierne og naturligvis med udenrigsministeren. Vi vil være rede, så snart det findes rigtigt at tage en sådan debat.

Russelldomstolen blev nævnt i går i debatten. Jeg har i går i Jyllands-Posten læst en udtalelse af hr. Ebbe Reich, der citeres for følgende:

„Vi sender dette brev til 2.000 danske, ikke fordi alle nødvendigvis går fuldt ud ind for tribunalets idé, men fordi vi tror, at de vil indse betydningen af, at den kreds af fremragende kulturpersonligheder, der er samlet i juryen, får lejlighed til i frihed og tryghed at klargøre deres syn på Vietnamkrigen inden for en retsprocuderes rammer.“

Ja, men det er jo ikke en retsprocedure, det er en ensidig propagandavirksomhed, og det er grunden til, at regeringen ønsker, at mødet ikke bliver afholdt her i landet.

Om det danske Vietnamstandpunkt og dets forhold til 1. juni-beslutningen følgende:

Hr. Poul Møller ytrede tvivl om eller spurgte, hvorvidt åbningstalens ord om Vietnam er i overensstemmelse med folketingets beslutning af 1. juni 1967. Denne beslutning opfordrede parterne til på linje med FN-generalsekretærens forslag at optage forhandlinger om standsning af krigen. Generalsekretær U Thants forslag, hvortil der henvises i folketingsbeslutningen, bestod som bekendt af tre punkter, nemlig indstilling af bombardementerne i Nordvietnam, nedsættelse af krigsaktiviteten på begge sider og forhandlinger.

Åbningstalen nævner alle disse tre elementer, herunder ikke mindst nødvendigheden af, at alle parter yder deres bidrag i form af en nedsættelse af krigsaktiviteten og optagelse af fredsforhandlinger. Åbningstalen følger hertil den betragtning, at det ikke er realistisk at tro, at en sådan udvik-